

δ') Τελευτῶντος τοῦ δεκάτου ἔκτου αἰῶνος εὐρίσκομεν πρὸ τοῦ ἔτους 1568 ἐν Φωκαίᾳ καὶ Ἐφέσῳ ἱερέα Ἀθανάσιον Ἀργυροπούλον καὶ ἔπειτα ἀπὸ τοῦ 1568 μέχρι τοῦλάχιστον τοῦ 1577 μητροπολίτην Ἐφέσου. Γινώσκομεν δὲ τοῦτον ὡς βιβλιογράφον καὶ κτήτορα κωδίκων¹. Μνημονεύεται δὲ καὶ ἐν τῷ ἡμερολογίῳ τοῦ Gerlach εὐρισκόμενος ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 24 Αὐγούστου 1576 πιθανῶς ὡς συνοδικός. Ὁ αὐτὸς δὲ μαρτυρεῖ, ὅτι ὁ Ἀργυρόπουλος ἦτο τότε πεντηκοντούτης (Quinquagenarius erat,

¹ Τὸ ὄνομα αὐτοῦ εὐρίσκομεν ἐν διαφόροις κώδιξι, ἐν οἷς καὶ ὁ Βουρνείανός 54 τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Βρετανικοῦ μουσείου, κώδιξ σύμμικτος περιέχων Εὐχολόγιον καὶ ἄλλα καὶ γεγραμμένος ὑπὸ διαφόρων χειρῶν τοῦ δεκάτου ἔκτου αἰῶνος. Τούτου ἐν φ. 1846 ἀναγινώσκομεν τάδε· Θεοῦ τὸ δῶρον Ἀργυροπούλου πόνος ἁμαρτωλοῦ καὶ ταπεινοῦ τάλα (ἴσως γραπτέον τάχα) καὶ ἱερέως. Ἐν δὲ φ. 221α τοῦ αὐτοῦ κώδικος τῇ αὐτῇ χειρὶ ἐγράφησαν τάδε· Ἔτους ζπα' (= 1573), μηνὶ Μαΐῳ ιθ', ἰνδ. α' ἐν τῇ νέᾳ Φωκαίᾳ. Ἴδε *Omont* Notes sur les ms. grecs du British Museum ἐν Bibliothèque de l'École des Chartes Τόμ. ΜΕ' (1884) σ. 335. Ἐν δὲ φ. 46α φέρεται τὸ ἐξῆς σημείωμα· Ἀργυροπούλου ἱερέως σεβαστιανοῦ καὶ πρωτοπάπα (γρ. πρωτοπαπᾶ) τῆς ἁγιωτάτης μητροπόλεως Ἐφέσου, ὁ διὰ τοῦ θείου καὶ ἀγγελικοῦ σχήματος μετονομασθῆς Ἀθανάσιος, ἱερομόναχος καὶ πνευματικὸς, τὰ δὲ νῦν μητροπολίτης τῆς ἁγιωτάτης μητροπόλεως Ἐφέσου ὑπέρτιμος καὶ ἔξαρχος πάσης Ἀσίας Ἀθανάσιος Ἴδε [Forshall] Catalogue of manuscripts in British Museum. New Series Part. II. The Burneian manuscripts. Ἐν Λονδίῳ. 1834 σ. 19. Ἐν τῷ σημειώματι τούτῳ εἰκάζομεν, ὅτι αἱ λέξεις ὁ διὰ τοῦ θείου — Ἀσίας Ἀθανάσιος εἶνε προστεθειμέναι ἀργότερον, ἐντεῦθεν δ' ἐξηγεῖται ἢ τε ἀσυνταξία τοῦ ὅλου σημειώματος καὶ τὸ παράδοξον τῆς ἐν τῷ αὐτῷ σημειώματι ἀναγραφῆς τοῦ Ἀθανασίου Ἀργυροπούλου τοῦτο μὲν ὡς ἱερέως, τοῦτο δὲ ὡς μητροπολίτου. Ἦτο δὲ ἱερεὺς ἀκόμη τὸν Φεβρουάριον 1567 κατὰ τὸ ἐν τῷ Σιναϊτικῷ κώδιξι 976 κρυπτογραφικὸν σημείωμα ἁμαρτωλὸς Ἀργυροπούλου (;) ἱερεὺς. *Gardthausen* Catalogus Codicum graecorum Sinaiticorum σ. 211 Τὸ δ' ἐπόμενον ἔτος 1568 βλέπομεν αὐτὸν ἤδη γενόμενον μητροπολίτην Ἐφέσου κατὰ τι σημείωμα τοῦ φ. 50 τοῦ ἀνωτέρω Βουρνείανου. *Forshall* ἐνθ' ἀν. Τέταρτον δὲ σημείωμα τοῦ αὐτοῦ κώδικος ἐν φ. 221α λέγει· Ἔτους ζπα' (= 1573) μηνὶ Μαΐῳ ιθ', ἰνδ. α' ἐν τῇ νέᾳ Φωκαίᾳ (*Forshall* ἐνθ' ἀν. σ. 20). — *Omont* ἐνθ' ἀν.), καὶ, ἂν ὑποτεθῆ γεγραμμένον τῇ αὐτῇ χειρὶ, ἐγράφη ὑπὸ τοῦ Ἀργυροπούλου ἤδη ὄντος μητροπολίτου καὶ διατρούδοντος προσωρινῶς ἐν Νέᾳ Φωκαίᾳ, ὅπου καὶ πάλιν εὐρίσκομεν αὐτὸν τῷ 1577 ὡς βιβλιογράφον τοῦ πολυμιγοῦς κώδικος 131 τῆς ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὄρει μονῆς Ἐσφιγμένου, ἐν ᾧ εὐρίσκομεν τὸ ἐξῆς σημείωμα· Τὸ παρὸν βιβλίον ὑπάρχει κάμοῦ ἁμαρτωλοῦ Ἀθανασίου ἀρχιερέως Ἐφέσου. Ἐγράφη δὲ ἐν εἰσι ζ^ω π^ω ς^ω μηνὶ Σεπτεμβρίῳ κ^η ἰνδ^{οε} ς^{ης} ἐν τῇ Νέᾳ Φωκαίᾳ. + Ὁ Ἐφέσου μητροπολίτης Ἀθανάσιος ὑπέρτιμος καὶ ἔξαρχος πάσης Ἀσίας. Ἴδε *Σπυρ. Π. Λάμπρου* Κατάλογος τῶν ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἑλληνικῶν κωδίκων. Ἐν Κανταβριγίᾳ τῆς Ἀγγλίας. 1895. Τόμ. Α' σ. 187. Ἐν δὲ καὶ ἡμισυ ἔτος πρότερον, τῶν

gravis venerandus) καὶ ὅτι ἀπέθανε μετ' οὐ πολὺν χρόνον¹.

ε') Ἀργυρόπουλος Γερμανὸς μοναχὸς ἀγνώστου χρόνου συνέθεσε μουσουργήματα εἰς τὸ Μαθηματάριον².

ς') Ἀργυρόπουλος Θεόδωρος ἀγνώστου χρόνου ὑπῆρξεν ὁμοίως συνθέτης ἐκκλησιαστικῶν μελῶν³.

ζ') Ἀργυρόπουλος Θεοφύλακτος δομέστικος ἀγνώστου χρόνου ὑπῆρξεν ὁμοίως μελοποιὸς ἐκκλησιαστικῶν ἀσμάτων⁴.

η') Ἀργυρόπουλος Μανουὴλ ἀγνώστου χρόνου εἶνε εἰς τῶν μελωδῶν τῆς Ψαλτικῆς τῆς περιεχομένης ἐν τῷ κώδικι 452 τῆς ἐν Βουκουρεστίῳ Ῥωμανικῆς ἀκαδημίας, γεγραμμένης τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα⁵.

θ') Ἀργυρόπουλος Ἀναγνώστης Καλαβρυτινὸς, γραμματεὺς τοῦ βοεβόδα Καλαβρύτων Μουράτ Ἀλήμπεη, ὅστις τῷ 1816 ἐξηπάτησε τὸν γραμματέα δανείσαντα εἰς αὐτὸν χρήματα, ἅτινα τέλος ἀπέλαβεν ὁ Ἀργυρόπουλος ἐν Ζακύνθῳ δι' ἐνεργείας τοῦ ἐν Πάτραις Βρεττανουῦ προξένου⁶.

ι') Ἀργυρόπουλος Ἀνθιμος ἐγεννήθη ἐν Ἰωαννίνοις τῷ 1768 καὶ συνετέλεσεν εἰς τὴν διάδοσιν τῆς Φιλικῆς ἐταιρείας. Ὡς μοναχὸς τῆς μονῆς τῆς Θεοτόκου παρὰ τὰ Θεοδώριανα τῶν Τζουμέρκων, περιποιούμενος τοὺς ὑπὸ τοῦ Ἀλῆ πασσᾶ καταδιωκομένους, προεκάλεσε τὴν δυσμένειαν αὐτοῦ καὶ ἐφυλακίσθη ἐπὶ δε-

Μάρτιον τοῦ 1576, ἔγραψε τὸν ἐν τῇ μονῇ τοῦ Λειμῶνος τῆς Λέσβου νῦν ἀποκείμενον κώδικα λειτουργιῶν 199. Ἴδε Ἀθαν. Παπαδόπουλον Κεραμέα ἐν Μαυρογορδατείου βιβλιοθήκῃ (Παράρτημα Ἑλλ. Φιλ. Συλλόγου Κωνσταντινουπόλεως Τόμ. ΙΖ' σ. 106). Παρὰ δὲ Marie Vogel - Victor Gardthausen Die griechischen Schreiber des Mittelalters und der Renaissance. Ἐν Λειψία. 1909 ὁ αὐτὸς ἀνὴρ χωρίζεται εἰς Ἀθανάσιον Ἐφέζου (σ. 9) καὶ Ἀργυρόπουλον ἱερέα (σ. 41).

¹ Crusius Turcograecia σ. 507.

² Γεωργίου Παπαδοπούλου Συμβολαὶ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς παρ' ἡμῖν ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς. Ἐν Ἀθήναις. 1890 σ. κ'.

³ Αὐτόθι σ. ιθ'.

⁴ Αὐτόθι σ. ιθ'.

⁵ Litzeica Catalogul Manuscripterol Grecesti. Ἐν Βουκουρεστίῳ. 1909 σ. 219.

⁶ Δεωνίδα Ζώνη Ἱστορικαὶ σελίδες ἐν τῷ τοῦ Ι. Παπαδοπούλου Ἡμερολογίῳ τῶν Ἀθηνῶν τοῦ ἔτους 1903 σ. 84 κ. ε.

καοκτώ μῆνας. Ἀπολυθεὶς δὲ διὰ τῆς μεσιτείας φίλων ὀπλαρχηγῶν, μετέβη εἰς τὴν Κέρκυραν καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν Ζάκυνθον, ἔνθα διετέλεσεν ἐφημέριος τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τῶν Λατίνων. Ἐκεῖ δὲ ὑπῆρξεν ὁ ἑρκίσας τοὺς Φιλικοὺς τῆς Ζακύνθου. Τυφλωθεὶς ἐν τῷ γήρατι ἀπέθανε τῇ 20 Ἰανουαρίου 1847 καὶ ἐτάφη ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἐσταυρωμένου, ἐν μνήματι παρασκευασθέντι ὑπ' αὐτοῦ ζῶντος ἤδη ἀπὸ τοῦ 1835, καθ' ἃ μαρτυρεῖ ἢ ὑπ' αὐτοῦ χαραχθεῖσα ἐπιγραφή¹.

Οἱ ἀνωτέρω σποράδες Ἀργυρόπουλοι, οὓς συνέλεξα ἔνθεν κακεῖθεν καὶ ὧν ὁ κατάλογος δύναται βεβαίως πλείστας ὄσας νὰ ὑποστῆ συμπληρώσεις, δὲν γινώσκωμεν ἐπὶ τοῦ παρόντος πῶς πρέπει νὰ συνδεθῶσι γενεαλογικῶς πρὸς τὸν πολύκλαδον ἐκεῖνον οἶκον. Καὶ βεβαίως μὲν ἤδη πρὸ τῆς ἀλώσεως ὁ οἶκος τῶν Ἀργυροπούλων δὲν περιορίζετο ἐν Κωνσταντινουπόλει, πολὺ δὲ μείζων ὑπῆρξεν ἡ διασπορὰ αὐτοῦ μετὰ τὴν ἄλωσιν, ἐξ ἧς ἐξηγεῖται ἢ ἐπὶ τῆς τουρκοκρατίας καὶ μέχρι τῆς σήμερον ἐν πλείσταις ὄσας τῶν ἐλληνικῶν χωρῶν διάδοσις τοῦ ὀνόματος τῶν Ἀργυροπούλων. Εἰδικώτερον δὲ δυνάμεθα νὰ παρακολουθήσωμεν τὸν οἶκον τοῦτον μετὰ τὴν ἄλωσιν ἐν Κερκύρα, Ζακύνθῳ καὶ Κωνσταντινουπόλει.

Τοὺς ἐν Κερκύρα Ἀργυροπούλους περιλαμβάνει ὁ Μαρμορᾶς μεταξὺ τῶν οἰκογενειῶν αἵτινες ἐπὶ τῶν ἡμερῶν αὐτοῦ godono il privilegio di Nobili². Περὶ αὐτῶν δὲ προέβη κατὰ παράκλησιν τοῦ ἐν Δρέσδη κ. Θρασυβούλου Ἀργυροπούλου εἰς ἀξιολόγους μελέτας ὁ ἐν Κερκύρα γνωστὸς ἀναδιφητὴς τῶν πλουσίων τῆς πόλεως ἀρχαίων κ. Λαυρέντιος Βροκίνης, οὗ τὸ σχετικὸν ὑπόμνημα παραθέτω ἐνταῦθα, προτάσσων τὸ ὑπ' αὐτοῦ ἐκ τῶν ἀρχαιακῶν ἐγγράφων καταρτισθὲν γενεαλογικὸν στέμμα.

¹ Ἴδε Φιλολογικὴν ἐφημερίδα τῆς Νεολαίας ἐν Ζακύνθῳ. Τόμ. Α' (1857) τεύχ. 13.— *Σπυρ Δὲ Βιάζη* Ἄνθιμος Ἀργυρόπουλος ἐν Ἑβδομάδι Ἑτ. Α' Τόμ. Α' (1884) σ. 86 κ. ἐ.— *Λεωνίδα Ζώη* Φιλολογικὸν καὶ ἱστορικὸν λεξικὸν Ζακύνθου. Ἐν Ζακύνθῳ 1898 σ. 93.

² *Andrea Marmora* Della historia di Corfú. Ἐν Βενετίᾳ. 1672 σ. 312.

17. Στυλιανός τῷ 1741 ἐνυμφεύθη τὴν Maria Giulio Piozzi da Padova.

16. Ἀρσένιος
Ἔγεν. 1707

15. Νικόλαος

14. Δῆμος
Ἔγεν. 1687

Ἰω. Βαπτιστής
Μπάτιος

κατὰ τὸ Libro d'oro

11. Ἰωάννης Τζανέτος

Νικόλαος

Ἔγεν. Σεπτέμβριον 1631

Ἔγεν. 27 Ἰουλίου
1627

κατὰ τὸ Libro d'oro

12. Σάντος

13. Ἀρσένιος

8. Δῆμος

9. Μᾶρκος

10. Ἀντώνιος

7. Ἀρσένιος

4. Μᾶρκος

5. Ἀντώνιος

6. Νικόλαος

2. Βασίλειος

3. Καλογιάννης

Πρῶτος ἀποκτήσας τῷ 1490 τὴν εὐγένειαν καὶ εἰς τὰ συμβούλια
ἔκτοτε εἰσερχόμενος.

Πελαγία (Μοναχὴ) 1. Ἐμμανουὴλ

1460 - 1555

« Ἡ ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ δεκάτου πέμπτου αἰῶνος ἐν Κερκύρα ἐγκαταστάσα οἰκογένεια Ἀργυροπούλου, ἐκ Βυζαντίου ὀρμωμένη, φαίνεται μετοικήσασα ἐκεῖθεν κατὰ τὴν πτῶσιν τῆς βασιλίδος τῶν πόλεων (1453) πρῶτον εἰς Ζάκυνθον. Κλάδος δὲ τῆς εἰρημένης οἰκογενείας μετόκησεν ὀψιαίτερον ἐκ Ζακύνθου εἰς Κέρκυραν, εἰς τὰς εὐγενεῖς δὲ τῆς νήσου ταύτης οἰκογενείας τῷ 1490 ἔτει προσεγράφη καὶ μέλος τι τοῦ κλάδου τούτου.

« Τὸ εἰς τὰς οἰκογενείας τὰς ἀποτελούσας τὸ Συμβούλιον τῶν εὐγενῶν τῆς Κερκύρας κατὰ τὸ 1490 προσγραφέν μέλος τοῦ εἰρημένου κλάδου τῆς οἰκογενείας Ἀργυροπούλων ὀνομάζετο Ἰωάννης, ὁ καὶ ἀλλαχοῦ ὀνομαζόμενος Καλογιάννης¹, ὡς πιστοῦται ἐξ ἀντιγράφου τῶν τοῦ ἔτους 1490 πρακτικῶν τοῦ Συμβουλίου τῶν εὐγενῶν, ἅτινα σώζονται εἰς τὸ Ἀρχειοφυλακεῖον Κερκύρας, ἐν οἷς εὐρίσκεται σημειούμενος Zuan Argiropulo (Ἔρα σελ. 281 τοῦ Vol. V Argomenti Diversi della Città di Corfù dall'anno 1599 al 1611, εἰς ὃν Τόμον ὑπάρχουσι τὰ ἀρχαιότερα τοῦ 1599 Πρακτικὰ τοῦ Συμβουλίου τῶν εὐγενῶν σελ. 289). Ἐκ τίνος πράξεως τοῦ ἄλλοτε δημοσίου συμβολαιογράφου Κερκύρας ἱερέως Ἐμμανουὴλ τοῦ Τοξιώτου, ὑπὸ χρονολογίαν ιγ' (13) Ἰανουαρίου αφθ' (1509) ἐξακριβοῦται, ὅτι ὁ εἰρημένος Ἰωάννης ἢ Καλογιάννης ἦτο υἱὸς Μάνου εἴτε Ἐμμανουὴλ τοῦ Ἀργυροπούλου, καθ' ἃ δὲ ἀναγράφεται ἐν τῇ αὐτῇ πράξει « κάτοικος Κορυφῶν » (« Αφθ' ἡμέρα ιγ'. Ἰανουαρίου μηνός. Ὁ μισέρ Καλογιάννης Ἀργυρόπουλος τοῦ Μάνου, κάτοικος Κορυφῶν, ὁμολόγησε παρῶν, ὅτι ὠφείλει εἰς τὸ μερτικὸν αὐτοῦ ὑπόλοιπον δουκάτα ἕξη διὰ καβιάρη ὁποῖο ἠγόρασεν ἀπὸ τὸν παρῶν κυρ Νικόλαον τὸν Ἀσπρουκάνον. Ἰδε Notajo Papa Mandi Toxioti, Pacco N° 1910, Contratti e Testamenti dal anno 1503 al 1513).

« Ὁ Καλογιάννης οὗτος, ὁ καὶ Καρδακάρης ἐπιλεγόμενος, ὑπέργηρος ἐν ἔτει 1544 καὶ ἀσθενῆς σημειοῖ τῇ 30 Ἰουλίου τοῦ ἰδίου ἔτους, ἐν ταῖς πράξεσι τοῦ συμβολαιογράφου Μιχαὴλ Γκλαβᾶ, τοὺς ὀφειλέτας του (Pacco 1058 Contr. e Testam. dal 1534 al 1547 σελ. 111). Τοῦτον ἐν τῷ γενεαλογικῷ στέμματι διεστείλαμεν διὰ τοῦ ἀρ. 3.

« Ἀμέσως μετὰ τὸν Ἰωάννην ἢ Καλογιάννην τοῦτον καὶ δεύτερος κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν ἀπαντῶμενος ἐν τοῖς ἀπὸ 30 Αὐγούστου

¹ Ἰδε τοῦ ἐν σ. λζ' στέμματος ἀρ. 3.

1506 χρονολογούμενοι Πρακτικοί του Συμβουλίου των εύγενων Κερκύρας είναι ο Μάρκος Ἀργυρόπουλος (άρ. 4), ὅστις ἐξηκολούθει ἀπὸ τοῦ εἰρημένου ἔτους μέχρι τοῦ 1574 νάποτελῃ μέρος τοῦ Συμβουλίου (᾽Ορα Vol. V Argomenti Diversi della Città di Corfù dal 1599 al 1611 καὶ Vol. 82. Cause con diversi pretendenti l'ingresso al Consiglio, Fil. VII. Σελ. 40). Μετὰ τὸ 1574 ἔτος ὁ Μάρκος (άρ. 4) ἀναγράφεται μόνον τῇ 20 Σεπτεμβρίου 1575, ὅποτε ἐκλήθη ὑπὸ τῆς Ἐγχωρίου Ἀρχῆς, δηλ. ὑπὸ τῶν Συνδίκων τῆς πόλεως, ἵνα, ὡς προβεβηκῶς τὴν ἡλικίαν καὶ ἀρχαῖον μέλος τοῦ Συμβουλίου τῶν εύγενων, πιστώσῃ διὰ τῆς ἐνδόκου αὐτοῦ καταθέσεως περὶ τῆς ἔκπαλαι ἐν τῷ Συμβουλίῳ τῶν εύγενων συμμετοχῆς Νικολάου τινὸς Παλατιανοῦ (᾽Ορα Vol. 9 Argom. della Città dal 1530-1625. σελ. 353-354).

«Σύγχρονοι τῷ εἰρημένῳ Μάρκῳ (άρ. 4) ἀπαντῶνται ἐν τε τοῖς Πρακτικοῖς τῶν Συμβουλίων καὶ ἐν ταῖς Συμβολαιογραφικαῖς πράξεσιν οἱ Νικόλαος (άρ. 6) καὶ Ἀντώνιος (άρ. 5) Ἀργυρόπουλοι (Vol. II e V Argom. div. καὶ Vol. 82 Cause con diversi).

«Ἐν τινι τοῦ ἔτους ἀφορᾷ (1578) Καταλόγῳ τῶν τότε ἀδελφῶν τῆς ἐν τῇ πόλει Κερκύρας ἐκκλησίας τοῦ «Μεγάλου Σωτῆρος εἰς τὸ Ὀβρηθοῦνι» νῦν τοῦ «Παντοκράτορος», σωζομένῳ εἰς τὰς πράξεις τοῦ συμβολαιογράφου Στυλιανοῦ Ῥίκκη (Libro Notajo Richi, Pacco 1729 Contr. e Testam. dal 1570 al 1596), ἀναγράφεται μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀδελφῶν τῆς ἐκκλησίας ταύτης καὶ ὁ Νικόλαος Ἀργυρόπουλος (άρ. 6).

«Ἐν τινι ἀπὸ κα' Ἰανουαρίου ἀφνε' (31 Ἰανουαρίου 1555) χρονολογούμενη πράξει, μισθωτηρίῳ τοῦ συμβολαιογράφου Κερκύρας Μιχαὴλ τοῦ Γκλαβᾶ (Vol. II, Pacco 1059 Contr. e Test. dal 1549 al 1555 σελ. 396) ἀναγράφονται αὐτολεξεὶ τὰ ἐπόμενα· ἡ ἀφνε' ἡμέρα κα' τοῦ Ἰανουαρίου μηνὸς ἰνδικτίωνος. . Ἐντὸς Ναοῦ τοῦ Ἀγίου Νικολάου τῆς Ὀβραίδος — Κυρὰ Πελαγία μοναχῆ, ἡ κυρὰ Μπένα (= Βενεδίκτη) παροῦσα ὠμολόγησε ὅτι συνεφώνησε τὴν σήμερον μετὰ τοῦ παρόντος κυρ Βασιλείου Ἀργυροπούλου (άρ. 2) ἀνεψιοῦ αὐτῆς, υἱοῦ τοῦ ποτὲ κυρ Ἐμμανουὴλ (άρ. 1), ἀδελφοῦ αὐτῆς νομίμου ἐκ τῆς Ζακύνθου καὶ πακτώνει πρὸς αὐτὸν διὰ χρόνους ε'. ἐρχομένους, τὰ δύο κομμάτια ἀμπέλια, ἅπερ ἔχει κείμενα εἰς τὴν Ζάκυνθον, τὸ ἓνα τὸ νέο ἀμπέλι λεγόμενον εἰς τὴν ῥάχην τοῦ κρητικοῦ τοῦ φουρκισμένου, ἀξινάρια δέκα τρία, καὶ τὸ ἄλλο εἶναι εἰς τοῦ Μιχελὶ τὸ χωριὸ κτλ. ».

«Ὅθεν συμφώνως πρὸς ταῦτα καὶ πρὸς τὰ προεκτεθέντα περὶ Καλογιάννη Ἀργυροπούλου (ἀρ. 3) καὶ περὶ Μάνου ἢ Ἐμμανουήλ (ἀρ. 1) κατηρτίσαμεν τὰς ἀναμφισβητήτους βάσεις τοῦ γενεαλογικοῦ στέμματος, συνεχίσαντες αὐτὸ τῇ βοήθειᾳ ὧν παρακατιόντες θέλομεν σημειώσαι ἐπαληθευτικῶν ἐγγράφων. οἷα τὰ συμβόλαια, τὰ Πρακτικὰ τῶν Συμβουλίων τῶν εὐγενῶν, αἱ πράξεις γεννήσεων καὶ ἀρραβώνων, ἐκ τῶν βιβλίων τῶν σχετικῶν ληφθέντα.

«Ὅτι οἱ Μάρκος (ἀρ. 4) Ἀντώνιος (ἀρ. 5) καὶ Νικόλαος (ἀρ. 6) ἦσαν ἀδελφοί, ἐξακριβοῦται ἐκ τῆς ἀπὸ 9 Νοεμβρίου 1542 πράξεως τοῦ τότε συμβολαιογράφου Κερκύρας Μιχαήλ Γκλαβᾶ (Pacco 1058 Vol. I Contr. e Test. dal 1534 al 1547 σελ. 105^b), ἥτις ἐπὶ λέξει διαλαμβάνει καὶ τὰ ἑξῆς: «Μισέρ Ἀντώνιος Ἀργυρόπουλος παρὼν ὁμολόγησεν ὅτι ἐποίησε κουμέσιον αὐτοῦ καὶ ἐπίτροπον τὸν κύριον Μάρκον ἀδελφὸν αὐτοῦ εἰς ὅλα τὰ παντοῖα πράγματα τῆς προικὸς αὐτοῦ», καὶ ἐκ τῶν ἀπὸ 26 Μαΐου 1575 καὶ 22 Ἰουνίου 1575 δύο πράξεων τοῦ συμβολαιογράφου Κερκύρας Σπυρίδωνος Τριανταφύλλου. Καὶ διὰ μὲν τῆς πρώτης αὐτῶν οἱ αὐτοὶ ἀδελφοὶ Μάρκος (ἀρ. 4) καὶ Νικόλαος (ἀρ. 6), ἔχοντες μεταξύ των διαφορὰς συμφερόντων, ἐκ συμφώνου ἐκλέγουσι, πρὸς συμβιβαστικὴν λύσιν τῆς διενέξεώς των, διαιτητὰς· διὰ δὲ τῆς δευτέρας (22 Ἰουνίου 1575) οἱ ἐκλεχθέντες διαιτηταὶ ἀπεφάσισαν περὶ τοῦ πρακτέου («Ὁρα σελ. νεωτέρας ἀριθμήσεως 112 καὶ 129^b τοῦ Pacco 1924 Notajo Spiridione Trandafilo, Vol. IV in Quinternetti 5 Contr. e Testam. del 1575 e 1576).

«Ὅτι δὲ πατὴρ τῶν τριῶν τούτων ἀδελφῶν Μάρκου (ἀρ. 4), Ἀντωνίου (ἀρ. 5) καὶ Νικολάου (ἀρ. 6) ἦτο ὁ Καλογιάννης (ἀρ. 3) ὁ καὶ πρῶτος ἀπαντῶμενος εἰς τὸ Συμβούλιον τῶν εὐγενῶν Κερκύρας τῷ 1490 ἔτει ὑπὸ τὸ ὄνομα Gianì Argiropulo καὶ εἰς ἄλλων ἐτῶν συμβούλια ὑπὸ τὸ ὄνομα Zuan Argiropulo, τεκμαιρόμεθα ἐκ τοῦ ὅτι τότε οὐδεὶς ἄλλος μετὰ τὸν Καλογιάννην ἀπετέλεσε μέρος τοῦ Συμβουλίου πλὴν τῶν τριῶν τούτων Ἀργυροπούλων, κληρονομησάντων ἀπ' εὐθείας τὸ τῆς εἰς αὐτὸ συμμετοχῆς δικαίωμα τοῦ πατρὸς των Zuan Argiropulo, τοῦ καὶ μόνου εἰς τὰς συνεδριάσεις αὐτοῦ ἀπαντωμένου. Ὁ δὲ Βασίλειος (ἀρ. 2) δὲν ἀπαντᾶται ἐν τοῖς Συμβουλίοις τῶν εὐγενῶν, οὐδὲ τὰ τέκνα αὐτοῦ, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἐνυμφεύθη καὶ ἔτε-

κνογόνησε, ὅπερ δὲν προκύπτει ἐκ τῶν ἐγγράφων, ἔλαχον τῆς εὐγενείας, μὴ συμμετασχόντος τοῦ πατρὸς, κατὰ τὰ τότε νενομισμένα.

« Ἐκ τῶν εἰρημένων τριῶν ἀδελφῶν (ἀρ. 4, 5, 6) μόνος ὁ Ἀντώνιος ἦτο ἐγγαμος, νυμφευθεὶς τὴν Κιάρην (Φωτεινὴν), θυγατέρα τοῦ εὐγενοῦς καὶ βαρώνου Πέτρου Ὀφιομάχου, καθὼς πιστοῦται ἐκ τοῦ ἀπὸ θ' Νοεμβρίου αφμβ' (9 Νοεμβρίου 1542) ἐπιτροπικοῦ ἐγγράφου τοῦ συμβολαιογράφου Μιχαὴλ Γκλαβᾶ, ἔχοντος οὕτω· « Κυράτζα Κιάρα, θυγάτηρ τοῦ ποτέ μισέρ Πιέρου Ὀφιομάχου, παροῦσα ὠμολόγησεν ὅτι ἐποίησε κουμέσιον αὐτῆς καθολικὸν καὶ τζενεράλ, ὡς τὸ ἴδιον σῶμα αὐτῆς, τὸν μισέρ Ἀντώνιον Ἀργυροπούλου, ἄνδρα αὐτῆς, εἰς τὰ πράγματα τὰ ὅλα, τοῦ ποτέ πατρὸς αὐτῆς μισέρ Πιέρου » (Ὁρα Ρασο 1058 M. Glavas Gont. e test. dal 1534 al 1547 σελ. 105^ο). Ὑπάρχει δὲ καὶ ἄλλο ἐγγραφον τοῦ αὐτοῦ συμβολαιογράφου ἀπὸ 6 Σεπτεμβρίου 1541, ἔχον ἐν περιλήψει ὡς ἐπεται· « Ἡμέρα ζ'. τοῦ Σεπτεμβρίου μηνὸς Κυράτζα Κιάρα Θιομάχου, συμβία τοῦ κυρίου Ἀντωνίου Ἀργυροπούλου, παροῦσα ὠμολόγησεν ὅτι ἐπειδὴ τὸν παρόντα Κον Αὐγουστίν Βιτούλαν ἔκαμε κουμέσιον αὐτῆς εἰς τὰ πράγματα ὅλα τῆς προικὸς αὐτῆς, ἅπερ ἔχει νὰ λάβῃ καὶ κανεὶς δὲν τοῦ δίδει τίποτε ».

« Ὁ Μᾶρκος (ἀρ. 4), ὡς προεῖρήθη, ἀπετέλει μέρος τοῦ Συμβουλίου μέχρι τοῦ 1574, ἐτελεύτησε δὲ μετὰ τὸ 1575 (Ὁρα Πρακτικὰ Συμβουλίου τοῦ 1574 ἐν Vol. II Argomenti div καὶ Vol. V ὁμοίως).

« Ὁ Νικόλαος (ἀρ. 6) φαίνεται λαμβάνων μέρος εἰς τὰ Συμβούλια τῶν εὐγενῶν μέχρι τοῦ ἔτους 1582 (Argom Div. Vol. II). Μετὰ τὸ ἔτος τοῦτο οὐδὲν ἕτερον μέλος τῆς οἰκογενείας Ἀργυροπούλων ἀπαντᾶται εἰς τὰ Συμβούλια τῶν εὐγενῶν πλὴν τοῦ Ἀρσενίου (ἀρ. 7), ὅστις κατὰ τὸ 1591 τὸ πρῶτον ἀπετέλεσε μέρος τοῦ Συμβουλίου, ὡς τότε συμπληρώσας τὸ εἰκοστὸν ἔτος καὶ κατὰ τὰ νενομισμένα εἰσαχθεὶς εἰς τὸ Συμβούλιον (Ὁρα Πρακτ. Συμβ. 21 Νθρ. 1591 Arg. div. Vol. II).

« Ὁ ἐν προκειμένῳ Ἀρσένιος (ἀρ. 7) ἦτο υἱὸς τοῦ Ἀντωνίου (ἀρ. 5) καὶ ὁ μόνος συνεχίζων κατὰ τὴν εἰρημένην ἐποχὴν τὴν διαδοχικὴν σειρὰν τῶν Ἀργυροπούλων, καὶ δὴ καὶ ἐν τῷ Συμβουλίῳ, καθ' ὅσον ἄλλοις τις ἐγγαμος ἐκ τῶν ἀδελφῶν τοῦ Ἀντωνίου (ἀρ. 5) δὲν ἀπαντᾶται. Κατὰ ταῦτα ὁ Ἀρσένιος (ἀρ. 7) μόνος κατέλιπεν ἀπογόνους, ὡς ἐν τοῖς ἐπομένοις θέλομεν ἀποδείξει.

Τῷ Ἀρσενίῳ τούτῳ (ἀρ. 7) τέκνα ἐγεννήθησαν Δῆμος (ἀρ. 8) καὶ

Μάρκος (άρ. 9) ὁ καὶ ἐπιλεγόμενος Ἀντίοχος, καθ' ἃ ἐξάγεται ἔκ τινος πράξεως τοῦ 1636, τοῦ συμβολαιογράφου Μιχαὴλ Ἀσημοπούλου (Vol. 34 Contr. e test.). Οὗτος πρῶτος ἐκ τῆς πόλεως μετώκησεν εἰς τὸ προάστειον Ἀνεμομύλου Γαρίτζης, καὶ ἀπώλεσε τὴν εὐγένειαν ἔνεκα τοῦ ἐν ἔτει 1613 γάμου του μετὰ τῆς Ἀνθούλας τοῦ Νικολάου Κουλούρη (Ὁρα Προικῶν Συμβόλαιον τῆς 4 Νεβρίου 1613, τοῦ συμβολαιογράφου Θεοφίλου Βουζινιώτου Passco 2004) μὴ ἰνηκούσης εἰς τὴν τάξιν τῶν εὐγενῶν. Οἱ δ' ἐν Γαρίτζῃ πολλαπλασιασθέντες καὶ εἰς διαφόρους κλάδους διαιρεθέντες ἀπόγονοι τοῦ Μάρκου (Ὁρα βιβλία ἐκκλησιῶν Ἰάσονος καὶ Σωσιπάτρου καὶ Ἀγίου Νικολάου τῶν Ξένων Γαρίτζης) ἔκτοτε ὁμοίως ἀπώλεσαν τὴν προνομίαν τῆς ψήφου ἐν τῷ Συμβουλίῳ, ἀποκλεισθέντες τῆς εἰς τοῦτο συμμετοχῆς. Ἔτερος δὲ υἱὸς τοῦ Ἀρσενίου (άρ. 7) ὑπῆρξεν ὁ Ἀντώνιος (άρ. 10). Ἀπὸ τούτου ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς γενεάς, μέχρι τοῦ τέλους σχεδὸν τῆς δεκάτης ὀγδόης ἑκατονταετηρίδος, συνεχίζεται ἡ διαδοχικὴ σειρὰ τῶν εὐγενῶν τοῦ Συμβουλίου Ἀργυροπούλων. Τότε δ' ἐξέλιπον, ὑφισταμένων ἔκτοτε μέχρι τοῦ νῦν ἄλλων Ἀργυροπούλων ἐν Κερκύρα, οὐδὲν κοινὸν πλὴν τοῦ ἐπιθέτου ἐχόντων μετὰ τῶν ἐκλιπόντων ὁμωνύμων εὐγενῶν.

«Οἱ τρεῖς οὗτοι ἀδελφοὶ, Δῆμος (άρ. 8), Μάρκος (άρ. 9) καὶ Ἀντώνιος (άρ. 10) εἶναι οἱ μόνοι ἀναγραφόμενοι ἐν τῷ *Libro d'Orto* τῶν εὐγενῶν οἴκων τῆς Κερκύρας, οὗ ἀντίγραφον διεσώθη ἐν τῷ Ἀρχειοφυλακίῳ Κερκύρας.

«Ἡ Χρυσόβιβλος αὕτη εἶναι ἐν πολλοῖς ἐσφαλμένον καὶ ἀτελὲς ἀντίγραφον, μετὰ νεωτέρων προσθηκῶν καὶ προσφάτως συντεταγμένου Πίνακος οἰκοσήμεων, τῆς ἐπὶ τῆς γαλλικῆς κατοχῆς τῆς Κερκύρας (1797) κχείσης γνησίας Χρυσόβιβλου. Διαλαμβάνουσα δὲ αὕτη ἢ ἐν τῷ Ἀρχειοφυλακίῳ σωζομένη Χρυσόβιβλος τὰ ὀνόματα τῶν εὐγενῶν οἰκογενειῶν καὶ οὐκ ὀλίγας χρονολογίας γεννήσεων τῶν ἀποτελούντων τὰς οἰκογενείας ταύτας μελῶν παραλείπει διάφορα ἄλλα ὀνόματα, χρονολογίας γεννήσεων καὶ πατρωνυμίας.

«Τῆς δὲ οἰκογενείας Ἀργυροπούλου μόνον τὰ τρία ταῦτα μέλη (άρ. 8, 9, 10) ἄνευ χρονολογίας γεννήσεων καὶ ἄνευ πατρωνυμίας διαλαμβάνουσα, σημειοῖ τὴν λέξιν *Fratelli*. Πρὸ δὲ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντωνίου (άρ. 10) τίθεται τὸ ἔτος 1588, καὶ παρ' αὐτῷ ἡμιτελῶς γεγραμμένα ἢ λέξεις *Comparsa*, δηλ. ἐμφάνις, τοῦθ' ὅπερ δηλοῖ, ὅτι ἡ παρὰ

τὸ ὄνομα Antonio τεθεῖσα χρονολογία 1588 δὲν εἶναι ἢ συνήθως τιθεμένη πρὸς δήλωσιν τοῦ χρόνου τῆς γεννήσεως τοῦ προσώπου, εἰς οὗ τὸ ὄνομα παρετέθη, ἀλλὰ τὸ ἔτος τῆς ἐμφανίσεώς του ἐνώπιον τοῦ Γραμματέως τοῦ Συμβουλίου, καθ' ὃ συμπληρώσαντος τὸ εἰκοστὸν τῆς ἡλικίας, ὅπως τύχη τοῦ κληρονομικοῦ δικαιώματος εὐγενείας, δηλονότι τῆς ψήφου ἐν τῷ Συμβουλίῳ τῶν εὐγενῶν. Τὸ δικαίωμα τοῦτο οὐδεὶς ἀπελάμβανεν, ἂν μὴ εἶχε συμπληρωμένον τὸ εἰκοστὸν τῆς ἡλικίας, εἰμὴ μόνον οἱ ἔχοντες δίπλωμα ἐπιστήμης. Τῶν δὲ τοιούτων ἐμφανίσεων, αἰτινες ἐλέγοντο καὶ *Comparese* ἢ *Presentazioni per l'età*, πλεῖστα ἴσασαι περιέχονται ἐν τοῖς Πρακτικοῖς τοῦ Συμβουλίου, ἐν τοῖς τόμοις *Argomenti Diversi*, καὶ ἐξ αὐτῶν τούτων πλὴν τῶν συμβολαιογραφικῶν πράξεων καὶ τῶν βιβλίων τῶν ἐκκλησιῶν ἀρυόμεθα συνήθως τὰς πρὸς καταρτισμὸν γενεαλογικῶν στεμμάτων ἡμετέρας πληροφορίας.

«Εἰς τὸν ἐν τέλει τῆς Χρυσοβίβλου ταύτης προστεθειμένον Πίνακα τῶν οἰκοσήμων δὲν περιεσώθη τὸ τῆς οἰκογενείας Ἀργυροπούλων, περὶ οὗ εὐλόγος ἢ εἰκασία, ὅτι τῆς ἐν λόγῳ οἰκογενείας τὸ οἰκόσημον θὰ ἦτο κοινὸν μετὰ τοῦ οἰκοσήμου τῶν ἐν Ζακύνθῳ ἢ καὶ τῶν Βυζαντινῶν Ἀργυροπούλων.

«Ὅτι ὁ Δῆμος (ἀρ. 8), Μάρκος ὁ ἐπιλεγόμενος Ἀντίοχος (ἀρ. 9) καὶ Ἀντώνιος (ἀρ. 10) ἦσαν ἀδελφοὶ καὶ τέκνα τοῦ Ἀρσενίου (ἀρ. 7)¹, ἀριδῆλως προκύπτει ἐκ πολλῶν ἐπιστήμων ἐγγράφων, ἰδίως δ' ἐκ τῆς μεταξὺ αὐτῶν γενομένης διανομῆς τῆς πατρικῆς περιουσίας τῇ 1 Ἰουλίου 1617 διὰ πράξεων τοῦ συμβολαιογράφου Θεοφίλου Βρυζινιώτου (*Raccolta Teofilo Vrisinioti Vol. VIII. Contr. e Test. dal 1616 al 1619*) καὶ ἐξ ἐτέρας διανομῆς τῆς 10 Ἰουνίου 1621 ἐν σελ. 481 τῶν πράξεων τοῦ συμβολαιογράφου Μιχαὴλ Ἀσημοπούλου (*Vol. XV Contr. e Test del 1621 al 1622*). Τῆς πράξεως δὲ ταύτης ἡ ἀρχὴ ἔχει ὡς ἐξῆς: «Ἐν Χριστοῦ ὀνόματι Ἀμήν. 1621 ἡμέρα 10 τοῦ Ἰουνίου μηνός, ἐπειδὴ οἱ παρόντες αὐτάδελφοι, δηλονοί μισέρ Δημήτριος, μισέρ Ἀντώνιος καὶ μισέρ Μάρκος Ἀργυρόπουλος, τοῦ ποτὲ μισέρ Ἀρσενίου, θέλουν νὰ ἡμοιράσουν τὰ πράγματα αὐτῶν καὶ νὰ ἐγνωριστῇ καὶ τὸ μερίδιόν τους κτλ.» (Ὅρα Vol XI τῶν πράξεων Μιχαὴλ Ἀσημοπούλου σελ.

¹ Ὁ Ἀντώνιος οὗτος μνημονεύεται τῷ 1613 ὡς ποτὲ ἐν τῷ προικῶφ συμβολαίῳ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Μάρκου (ἀρ. 9), συνταχθέντι τῇ 4 Νοεμβρίου 1613 ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Θεοφίλου Βρυζινιώτου, ὥστε κατ' ἐκεῖνο τὸ ἔτος δὲν ἔζη πλέον.

87 πράξιν πωλητήριον ἀπὸ 10 Ἰουλίου 1614, δι' ἧς ὁ Μιχαὴλ Ῥίκης πωλεῖ πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς Ἀντώνιον καὶ Μάρκον Ἀργυροπούλους «έναν ἀργαστήρι διχτία φουρνίδα κάθεν πράγμα».

α' Ὁ Δῆμος (ἀρ. 8) δὲν φαίνεται ἔγγαμος, οὔτε κατέλιπε τέκνα νόμιμα, ὡς ἐξ ἐπανειλημμένων ἐρευνῶν προέκυψεν.

α' Ὁ Μάρκος (ἀρ. 9) ἐνυμφεύθη τῷ 1613, εἰς μὲν πρῶτον γάμον, ὡς εἴρηται, τὴν Ἀνθοῦλαν Νικολάου Κουλούρη, ὡς ἐξακριβοῦται ἐκ τοῦ προικίου συμβολαίου ἀπὸ 4 Νοεμβρίου 1613, τοῦ συμβολαιογράφου Θεοφίλου Βρυζινιώτου, εἰς δὲ δεῦτερον γάμον τῷ 1629 τὴν Φραγκίσκαν Εὐδοκίαν, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς σχετικῆς ἀδείας γάμου τοῦ πρωτοπαπᾶ Γρηγορίου Φλόρου ἀπὸ 31 Ἰουλίου 1629, ὑπαρχούσης εἰς τὸ βιβλίον τῶν ἐπὶ τοῦ εἰρημένου πρωτοπαπᾶ Κερκύρας Ἀρράβωνων (σελ. 115). Ὁ Μάρκος (ἀρ. 9) ἐκ τῆς Φραγκίσκης Εὐδοκίας ἀπέκτησεν υἱὸν τὸν Ἰωάννην (Τζανέτον), νυμφευθέντα ἐν Ἰανουαρίῳ τοῦ 1649 τὴν Μαρίαν θυγατέρα τοῦ εὐγενοῦς Κερκύρας Δράκου Καλογερά («Ὁρα γενεαλογικὸν στέμμα ἀρ. 11).

α' Ὁ Ἀντώνιος (ἀρ. 10) ἦτο ἔγγαμος καὶ ἔτεκε τὸν Σάντον (ἀρ. 12) καὶ τὸν ὁμώνυμον τῷ πάππῳ Ἀρσένιον (ἀρ. 13). Ὁ περὶ αὐτοῦ ὁ λόγος Ἀντώνιος (ἀρ. 10), ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς παρατιθεμένης ὧδε ἀπὸ 17 Ἀπριλίου 1657 πράξεως τοῦ συμβολαιογράφου Γεωργίου Ἀσημοπούλου (Vol. 82 Contr. e Test dell'anno 1657 σελ. 325) δὲν ἔζη τὸ 1657. «Ἡμέρα 17 Ἀπριλίου 1657. Ἐπειδὴ ὁ παρὼν μισέρ Ζαχαρίας ὁ Ῥοδόσταμος, εἶχεν ἀγοράσει ἀπὸ τὸν ποτὲ μισέρ Ἀντώνιον Ἀργυρόπουλον (ἀρ. 10) τοῦ ποτὲ μισέρ Ἀρσενίου (ἀρ. 7) τινὰ ἐλέικα δένδρα ριζάρια 16 εἰς Γαστοῦρι, πλησίον τοῦ μισέρ Μάρκου Ἀργυροπούλου (ἀρ. 9) ὡς φαίνεται εἰς τὸ Ἰνστρουμέντο 1646 Μαρτίου 19, ἐμοῦ πράξεως, διὰ τοῦτο ὁ ἄνωθεν μισέρ Ζαχαρίας ἔλαβεν εἰς τὸ παρὸν ἀπὸ τὸν παρόντα μισέρ Ἀρσένιον Ἀργυρόπουλον (ἀρ. 13) τοῦ ἄνωθεν ποτὲ Ἀντωνίου (ἀρ. 10) κτλ.».

α' Ὁ Μάρκος (ἀρ. 9) καὶ ὁ Ἀντώνιος (ἀρ. 10) ἀποτελοῦσι μέρος τοῦ Συμβουλίου κατὰ τὰ ἔτη 1620 καὶ 1624 καὶ ἐπόμενα («Ὁρα Συνεδρίαν 2 Δεκεμβρίου 1624 ἐν Vol. III Argom. div della città) Ὁ δὲ τελευταῖος (ἀρ. 10) φαίνεται ἐκλεχθεὶς τῇ 2 Δεκεμβρίου 1624 Scrivano agli sachi di Spilea, δηλ. Γραμματεὺς τῆς Δημοσίας Ἀλαταποθήκης («Ὁρα Vol. II Argom. div. ἐν τοῖς Πρακτικοῖς τῆς 2 Δεκεμβρίου 1624).

α'Εκ τῶν τέκνων τοῦ Ἀντωνίου (ἀρ. 10) ὁ μὲν Σάντος (ἀρ. 13) εἰς πρῶτον γάμον ἐνυμφεύθη τῇ 12 Νοεμβρίου 1665 τὴν Τζανέταν, θυγατέρα τοῦ ἐξ εὐγενῶν Κερκύρας Πέτρου Βαρβάτη (οἱ ἀπόγονοι τούτου ἐτιμῆθησαν βραδύτερον ὑπὸ τῆς Ἑνετικῆς Κυβερνήσεως διὰ τοῦ τίτλου τοῦ Κόμιτος), ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ βιβλίου τῶν ἀπὸ 1645 ἕως 1675 Ἀρχιεπισκοπικῶν τεφαναγωγῶν τοῦ πρωτοπαπᾶ Θεοδοσίου Φλόρου, εἰς δὲ δεύτερον γάμον τῷ ἔτει 1686 τὴν Ζαφειρούλαν, θυγατέρα τοῦ Νικολάου Οὐγκλέση, ἐξ εὐγενοῦς Κερκυραϊκοῦ οἴκου, ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ πρωτοπαπᾶ Κερκύρας Χριστοδούλου Βουλγάρως τοῦ 1675-1693.

α'Ὁ Ἀρσένιος (ἀρ. 13) ἦλθεν εἰς πρῶτον γάμον τῷ 1662 μετὰ τῆς Ῥίγως, θυγατρὸς τοῦ Βικεντίου Φιλίου, εἰς εὐγενῆ ἐπίσης οἶκον τῆς Κερκύρας ἀνήκοντος (Ὅρα βιβλίον Sponsati sotto il Protopapa Teodosio Floro dal 1645 al 1675). Καὶ ὁ μὲν Ἀρσένιος (ἀρ. 13) δὲν ἀπέκτησε τέκνα, ὡς προκύπτει ἐξ ἐπανειλημμένων ἀναζητήσεων εἰς τὰ οἰκεῖα βιβλία τοῦ Ἀρχιεπισκοπικῶν, Ἐκκλησιῶν κτλ. Ὁ δὲ Σάντος (ἀρ. 12) ἐκ τοῦ δευτέρου του γάμου μετὰ τῆς Ζαφειρούλας Νικολάου Οὐγκλέση ἀπέκτησε δύο τέκνα, τὸν Δῆμον (ἀρ. 14), γεννηθέντα τῷ 1687, καὶ τὸν Νικόλαον, νυμφευθέντα τῷ 1690 τὴν Ἀδριανὴν, θυγατέρα Σταματέλου Παπαδοπούλου ἐκ τοῦ προαστείου Ἀνεμομύλου (Ὅρα βιβλίον Ἀρχιεπισκοπικῶν τεφαναγωγῶν τοῦ πρωτοπαπᾶ Κερκύρας Χριστοδούλου Βουλγάρως 1675-1693).

α'Ἡ τοῦ Δήμου (ἀρ. 14) γέννησις τῷ 1687 προκύπτει ἐκ τῆς ἐν ἔτει 1707, ὅτε συνεπλήρωσε τὸ εἰκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας, ἐμφανίσεως αὐτοῦ πρὸς τὸν Γραμματέα τοῦ Συμβουλίου, ἵνα εἰσαχθῆ εἰς τὸ Συμβούλιον κατὰ τὰ νενομισμένα (Ὅρα Vol. Argom. div. τοῦ 1707 Πρακτικὰ τοῦ Συμβουλίου, ἐξ ὧν προκύπτει ὁ κατ' αὐτὸ τὸ ἔτος ἐπισυμβὰς θάνατος τοῦ πατρὸς του Σάντου (ἀρ. 12)). Τοῦ δὲ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Νικολάου (ἀρ. 15) ἡ γεννητῆριος πρᾶξις δὲν ἀναγράφεται εἰς οὐδὲν τῶν βιβλίων τῶν ἐκκλησιῶν ἄτινα ἐξήτασα Ἡ ὑπαρξίς του ὁμῶς ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ βιβλίου Ἀρχιεπισκοπικῶν τεφαναγωγῶν τοῦ πρωτοπαπᾶ Χριστοδούλου Βουλγάρως τοῦ 1675-1693, ἐκ τοῦ ὁποῦ ἐξάγομεν τὴν ἐπομένην ἀδειαν γάμου (σελ. 613 γ' Ἰαννουαρίου 1690), εἰς ἣν γίνεται μνεῖα καὶ τοῦ πατρὸς του Σάντου (ἀρ. 13). α'Ἰαννουαρίου ιη' αχλ' (1690). α' Ἀγαπητὲ ἐν Χριστῷ ἡμέτερε ἱερομόναχε Κυρ Δανιὴλ Στεβενῆ, Εἰρήνη Σοι.

Εὐλογῶν ἀρραβωνοστεφάνωσον τὸν Κ^{ον} Νικολέτον Ἀργυρόπουλον τοῦ ποτέ τιμίου σιῶρ Σάντου ἀπὸ τὸν Ἀνεμόμυλον μετὰ τῆς Ἀδριανέλας θυγατρὸς τοῦ ποτέ Σταματέλου Παπαδοπούλου ἀπὸ τὴν Γαρίτσα, ἀμφοτέρους εἰς πρῶτον, ἰπειδὴ κατὰ τὸν ὄρκον τοῦ ἄνωθεν γαμβροῦ οὐδὲν τὸ ἐμπόδιον εὔρομεν ».

Ἐκ τοῦ Νικολάου τούτου (ἀρ. 15) γεννῶνται ὁ Στυλιανὸς (ἀρ. 17), νυμφευθεὶς τὸν Μάϊον τοῦ 1741 τὴν Μαρίαν Giulio Piazzi da Padova, ὡς βεβαιοῦται ἐκ τῆς ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς ἐν Γαρίτζῃ ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Νικολάου τῶν Ξένων πράξεως, καὶ ὁ Σταματέλος, νυμφευθεὶς κατὰ τὸ αὐτὸ βιβλίον τῷ 1727 τὴν Ἀδριανέλαν, θυγατέρα Στυλιανοῦ Λάβδα.

Τοῦτον τὸν Στυλιανὸν παρελείψαμεν ἐκ τοῦ γενεαλογικοῦ στέμματος, διότι ἡ διαδοχὴ τοῦ κλάδου τούτου ἔνεκα γάμων μετὰ προσώπων μὴ εὐγενῶν ἀπώλεσεν, ὡς ἀλλαχοῦ τοῦ παρόντος ὑπομνήματος ἐλέχθη, τὴν εὐγένειαν, διατηρηθεῖσαν μόνον μέχρι τοῦ Ἀρσενίου (ἀρ. 16), υἱοῦ τοῦ Δήμου (ἀρ. 14).

Ἐπισημαίνεται ὅτι ὁ Δῆμος (ἀρ. 14), υἱὸς τοῦ Σάντου (ἀρ. 12), ὁ μόνος συνεχίσας τὴν σειρὰν τῶν ἐν τῷ Συμβουλίῳ τῶν εὐγενῶν Κερκύρας μετασχόντων τοῦ δικαιώματος τῆς ψήφου Ἀργυροπούλων καὶ τῷ 1687 γεννηθεὶς, ἐνυμφεύθη τῇ 8 Ἰαννουαρίου 1705 τὴν Λουκίαν, θυγατέρα τοῦ Πέτρου Σπανοπούλου, ἐξ εὐγενοῦς Κερκυραϊκοῦ οἴκου καταγομένου, πιστοῦται ἐκ τῆς ἀκολούθου πράξεως τοῦ πρωτοπαπᾶ Κερκύρας Ἀναστασίου Αὐλωνίτου, κατακεχωρισμένη: ἐν τῷ Βιβλίῳ Ἀρραβίωνων τοῦ 1693 ἕως 1705 σελ. 448· « Ἀψε' Ἰαννουαρίου ς'. Ἀγαπητέ ἐν Χριστῷ ἡμέτερε παπᾶ Κυρ Δανιὴλ Στεβενῆ, Εἰρήνη Σοι. Εὐλογῶν ἀρραβωνοστεφάνωσον τὸν σιῶρ Δημήτριον Ἀργυρόπουλον τοῦ ποτέ σιῶρ Σάντου, μετὰ τῆς τιμίας Κυρίας Λουτζιέτας θυγατρὸς τοῦ τιμίου σιῶρ Πιέρου Σπανοπούλου ἐκ γάμου Α'. ἀμφοτέρους, ἰπειδὴ καὶ κατὰ τὴν σὺν ἔγγραφον πίστιν καὶ ὄρκον τοῦ ἄνωθεν γαμβροῦ, οὐδὲν τὸ ἐμπόδιον εὔρομεν, δηλοποιῶν ἡμῖν τὴν ἐνέργειαν ». Εἰς δὲ τὸ περιθώριον τῆς πράξεως ταύτης εὐρίσκεται· « Ἐδήλωσεν ὁ ἀντικρυ εὐλαβέστατος Ἱερομόναχος, ὅτι εὐλόγησε τὸ ἀντικρυ ἀνδρόγυνον τὰς η'. (8) τοῦ αὐτοῦ, ὄντος παρὰ νύμφου τοῦ μισέο Δημούτζου Γάγια κατοίκου Ἀνεμομόλου ».

Ἐπισημαίνεται δὲ ὅτι ὁ ἐν λόγῳ Δῆμος (ἀρ. 14) ἐκ τοῦ γάμου τούτου ἀπέκτησε τὸν Ἀρσένιον (ἀρ. 16) σαφῶς προκύπτει ἐκ τῆς ἐν ἔτει 1727 τοῦ Ἀρ-

σενίου τούτου, τότε συμπληρώσαντος τὸ εἰκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας, ἐμφανίσεως (Comparsa), μετὰ τοῦ πάππου του Πέτρου Σπανοπούλου, ἐνώπιον τοῦ Γραμματέως τοῦ Συμβουλίου πρὸς ἐνάσκησιν τοῦ τῆς εὐγενείας προνομίου, ὅτε καὶ προσήγαγεν ἀντίγραφον τῆς γεννητηρίου του πράξεως, καθ' ἣν βεβαιοῦται ὅτι ἐβαπτίσθη τῇ 19 Ἰαννουαρίου 1707 (Ὅρα Vol. Argom. div. dell'anno 1727, ὅπου ὑπάρχει ἡ πράξις).

«Ὁ Ἰωάννης ἢ Τζανέτος (ἀρ. 11) τοῦ Μάρκου (ἀρ. 9) υἱός, ὁ νυμφευθεὶς τὴν Μαρίαν Δράκο Καλογερά, ἐξ εὐγενῶν καταγομένου, ὁ καὶ εἰς τὸ Libro d'oro ἀναφερόμενος, ἄνευ ἐπιθέτου οἰκογενειακοῦ καὶ ἀνχιῆ μετὰ τῶν μελῶν τοῦ οἴκου τῶν Ἀργυρῶν καὶ μετ' ἄλλων τεσσάρων μελῶν τῆς οἰκογενείας του, ἐγεννήθη κατ' αὐτὸ τὸ Libro d'oro (de Cittadini Corciresi κτλ.) τῇ 27 Ἰουλίου 1627. Εἶχε δὲ υἱὸν τὸν Ἰωάννην Βαπτιστὴν, ὃν δὲν διακρίνομεν δι' ἀριθμοῦ ἐν τῷ καταρτισθέντι στέμματι. Οὗτος, γεννηθεὶς τῇ 2 Νοεμβρίου 1646, εἶνε ὁ Sr Battio de Sr Zanetto). Ἐν τῷ Libro d'oro ἀναγράφεται ἐπίσης τοῦ Μάρκου (ἀρ. 9) ἕτερος υἱός καὶ τοῦ προμνησθέντος Ἰωάννου Τζανέτου (ἀρ. 11) ἀδελφός ὁ Νικόλαος, γεννηθεὶς τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1631.

«Ἐν τῷ Vol. 54 Argom. Div. della Città di Corfù εὔρηται ἀντίγραφον τοῦ ἀπὸ 7 Ἰαννουαρίου 1577 συμβολαίου τοῦ συμβολαιογράφου Φωτίου Παλατιανοῦ περὶ ἀνακαινίσεως τοῦ Ναοῦ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου Παλαιοπόλεως καὶ Νέας Ἀναφωνητρίας εἰς Ἐξώπολιν Κορυφῶν, εἰς περιοχὴν Γαστράδων, εἰς τὸ ὅποιον ἀναγράφεται μεταξὺ τῶν εὐγενῶν ἀδελφῶν ἐκείνου τοῦ ἔτους καὶ εἰς Ἀργυρόπουλος.

«Εἰς σελίδα 276 νεωτέρας ἀριθμήσεως τοῦ Vol. 1058 Contr. e Test. dal 1534 al 1547. Mich. Glavas εὔρηται διαθήκη τῆς 24 Ἰουλίου 1545, ἧς ἡ ἀρχικὴ περικοπὴ ἔχει οὕτως· «Αφμε' ἡμέρα κδ' τοῦ Ἰουλίου μηνός, ἐντὸς οἴκου τοῦ Κυρ Μεούτζου Ἀργυροπούλου, ἐν τῷ ἐμπορείῳ Κορυφῶν, εἰς τὴν ἐνορίαν τῆς Ἀγίας Τριάδος, ἐν ᾧ ἐστὶν ἀσθενῆς ἡ παροῦσα κυρὰ Μαρία, συμβία τοῦ ἀναγεγραμμένου κυρίου Μεούτζου κτλ φοβηθεῖσα τὸ τοῦ θανάτου ἀδηλον τέλος, ἐκέλεσεν ἐμὲ καὶ εἶπε· θέλω καὶ ὀρίζω καὶ ἀφίνω τοῦ ἀνδρός μου τοῦ κυρ Μεούτζου Ἀργυροπούλου ὅλην μου τὴν προῖκα ἀπὸ ὅτι διαλαμβάνει τὸ προικοσύμφωνό μου κτλ.» Τοῦτον τὸν κυρ Μεούτζον δὲν συμπεριελάβομεν εἰς τὸ γενεαλογικὸν στέμμα ὡς μὴ εὐρόντες ἄλλα πειστήρια περὶ τῆς συγγενείας αὐτοῦ μετὰ τοῦ οἴκου τῶν Ἀργυροπούλων καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ εὐγενῶν.